

סא.

פרוטוקול מס. 30
מישיבת ועדת הכלכלה
מיום ג' כה' תש"ב-20.5.52
בשעה 11.00

משתתפים:

- היו"ר ס. בנטוב
- ד. ספיר
- מ. חזני
- ש. לביא
- י. אורי
- ב. אזניה
- ר. פלדמן
- ש. בז'רנו
- ש. פרלשטיין
- ד. ליבשיץ

מזמנים:

י. ריטה - המפקח על הבניה.

סדר היום:

תקנות ההגנה (מניעת רווחים מופקעים), 1944,
צו בדבר הגבלת השימוש בחמרי בנין.

היו"ר ס. בנטוב:

פותח את הישיבה.
אנו אריכים להמשיך בדיון על צו הבניה. נקטתי
את החברים שיכינו הצעות לטיכום הדיון וצגישו אותן הכתב.

אבקש את מר ריטה להשיב לנו אל השאלות שבטאלו
בישיבה הקודמת.

מ. חזני:

האם אפשר לשאול את מר ריטה; במידה שאדם הנוגע
בדבר ימלא את כל המוטל עליו, האם יקבל את
הרשיון במהירות האפשרית ללא השהיות?

י. ריטה:

הראשון בויכוח היה חבר הכנסת ספיר, ושאלתו
הראשונה היתה, מי זכאי לבקש הרשאה לשימוש

בחמרי בנין.

סעיף 7 אומר: "הוראות זו זה אינו חלות על פעולות בניה המבוצעות על ידי הממשלה, העיריות, הטוענות המקומיות או בשביל אחת מאלה". אין זה אומר, שהממשלה והעיריות יכולות לבנות כל העולה על רוחן. בשאלת השאלה - אם העיריה רוצה לבנות דירה מפוארת בשביל מזכיר העיר, כיצד היא תעשה זאת? גם העיריות וגם שומרי הממשלה אם הם בונים, הם מקבלים אומרים סאגה הבניה ואז אגף הבניה פאשר מה הם יכולים לבנות ומה אינם יכולים. אולם גם אז יכולים לשאול, מה קורה במקרה שהעיריה אינה זקוקה לחמרים, כי היא יכולה להשיג מקורות לחמרים. אם כן, חובת הגשת בקשה להרשאה חלה על כולם פרט לממשלה ולעיריות הבונים בשבילם הם. אין זה אומר שהם בונים כל מה שהם רוצים. הם צריכים להגיש תכנית בניה, הרשאה על שימוש בחמרים אינה חלה על הממשלה, כי גם חוק מניעת גירודים מופקעים אינו חל על הממשלה, וזו זה מבוסס על חוק מניעת רווחים מופקעים.

ש. פרלשטיין:

עירית תל-אביב מבישה תכניות לבניית בתי ספר, מי קובע במקרה זה?

י. ריטה:

מה ששיך לבתי ספר, משרד החינוך קובע את מסכת הכיתות שייבנו במשך השנה השאה, וכן קובע באיזה מקומות וכמה בכל מקום. לקייץ זה קבעו 1500 כיתות, את החלוקה קבלתי ממשרד החינוך. הוא הדין לגבי משרד הבריאות, היות והוא חולש על כל מוסדות הבריאות בארץ, הוא יודע מה דחוף יותר.

אשל לשאלה השניה, מה מצב שיכון הוותיקים, הדי על מפעל זה החליטה בכנסת עוד בינואר 1950. בסך הכל אושרו אז 13,500 יחידות דיור לארגוני שונים. בהחלטה זו נקבע כמה להסתדרות הכללית, כמה להתישבות העובדה, כמה להסתדרות העובדים הלאומית, כמה לאגודת ישראל, כמה למזרחי וכו'. החלטה זו נכסרה לנו בחתימת חברי ועדת הכספים הה'ה אפרתי ופנקס, ולפי זה הקצבנו את החמרים. חלק מהם בנו יותר מהר וחלק יותר לאט, וזאת מכמה טעמים. עד היום ישנו ארגון שעדיין מצינו מוכן עם הקרקע ועל כן לא הוציאו לפעל את עבודת השיכון. אותו דבר עם העיקיות. ישנן עיריות שבכלל לא טיפלו בזה וישנן עיריות שטיפלו.

(המשך דבריו רשמה עע)

החוק הזה הוצא בכדי לכוון את הבנייה,

בכדי לדעת מראש מה עומדים לבנות, איך עומדים לבנות ומאיזה חמרים עומדים לבנות. אם ניתן רשיון לבניה חדשה ללא הקצבת חמרים, הוא ניתן בתנאי שמבקש הרשיון יעכיח כי התקשר עם מישהו להשגת החמרים. במלואם, או שזו השקעה מחו"ל. ישנם סוחרים וקבלנים המביאים חמרי בנין ע"י זבוא ללא תשלום - גם להם תינתן הרשאה לבנייה. אם יבקשו מאתנו הרשאה לפני השגת החמרים, היא לא תינתן. עי"כ מחירי חמרי הבנין בשוק השחור ירדו פלאים, על כל פנים, זוהי הדרך לא להגביל, כי אם רק להסדיר.

נשאלה השאלה: אם סוחר לאסור על העיריות

לבנות, מדוע לא לאסור גם על הממשלה לבנות? על כך עניתי כבר בתשובתי לסעיף 1. ראשית כל, הצו אינו אוסר שהוא אוסר על העיריות לבנות כשם שהוא אינו אוסר שהוא אוסר על הממשלה לבנות. הוא אוסר, כי הממשלה וגם העיריות פטורות מלקבל הרשאה לשימוש בחמרי בנין, וכבר אמרתי קודם שהקצבת החמרים מותנית בתכנית ובאישור מראש.

נשאלה השאלה, מה זה חסכון בחמרים,

כי בצו נאמר: "גם לשט חסכון בחמרים". גם עד עכשיו היה נהוג כי מן שמקבל חמרים בהקצבה חייב להגיש את התכנית הבניה. את התכנית נראית חסכונית, אין עליה ויכוח. אם התכנית נראית בזבזנית, ביחוד לגבי חמרי יבוא, מהנדס התכנית סוזמן על ידנו לשיחה ומסבירים לו שאפשר לבנות אותו מבנה ללא הזבזוז הרב. אשר לחמרים המובאים ע"י יבוא ללא תשלום, היות וענין זה לא היה בסיפולנו, לא עמדה בכלל בעייה כזאת. אנו חושבים כי מחובתנו להעיר על בזבזו גם כשהדבר נוגע לבזבזו לחמרים כאלה.

נתעוררה השאלה, מדוע לא לקבוע מחיר

לדירה ועי"כ לפתור את כל השאלה. לא ברור לי איך אפשר לפתור עי"כ את כל הבעיה. אין זה קל ביותר לקבוע מחיר לדירה.

י. ספיר:

זו היתה שאלתי, אולם התוספת האומרת שע"כ נפתור את כל הבעיה, לא היתה בכלל. אמרתי שע"י קביעת מחיר לדירה תהיה ביקורת ופיקוח על הבנייה.

מר דיטה:

יתכן כי בסופו של דבר נגיע גם לביקורת כזאת, אבל כרגע קשה מאוד לעשותה. בכדי לקבוע מחיר לדירה, יש לאשר מסנדרטים מסוימים של דירות, כלומר, דירות "לכל". השיכונים שניבנו עמדו כאמת חתת פיקוח. חברות השיכון קבעו מחיר מראש, כי הדירות היו שוות. יש להביא בחשבון שגם הטחירים הרשמיים משתנים. מלבד זאת, הבנייה בארץ אינה שווה. יתכן שנגיע לכך שנוכל לעשות ביקורת על מחירי הדירות, אולם אין זה יכול לפתור את כל הבעיות הקשורות בבנייה ובהקצבת החמרים.

נשאלה השאלה, מה חסר לצרכי הפיקוח

על הבנייה. בתחילת דברי הסברתי את המצב בארץ, כי מצד אחד ישנו פיקוח על אלה המקבלים את החמרים בהקצבה, לא היה פיקוח על אלה שאינם מקבלים חמרים בהקצבה. חלק מהחמרים המוקצבים מסתנן השוק. אגו רוצים לדעת גם את מקורות חמרי הבנין של אלה שאינם מקבלים אותם בהקצבה, הצו הזה בא להקל על הפיקוח ולעזור לו. כנראה שהפיקוח בצורה שהיה עד כה, אינו מספיק.

נשאלה השאלה, למה להוציא חוקים

חדשים. אין זה חוק חדש; זהו צו המבוסס על חוק קיים.

20.5.52

ע.ע.

י. ספיר:

האם מותר לי להעזר, כי לא לכך היתה
מכוונת השאלה, שאלתי היתה: האם
במסמכיות שיש בדי הממשלה אין די יכולת להשיג את מסרות הפיקוח שהצו
הזה מעניק?

מר ריטה:

אין זה חוק חדש, זהו צו המבוסס על
חוק קיימ. על שאלתך עניתי בתשובה

לשאלה הראשונה.

נשאלה השאלה, איך ניתן הרשיון, האם
על כל הבנייה, או על חלק ממנה. נאמר בצו, כי הפקיד רשאי לסרב לתת
לתת חלק ממנה, או לאשרה. ישנם מקרים שמוכרחים לקצץ גם בהרשאות שכבר
ניתנו.

שאלו אם חמרי היבוא יעמדו לרשות

הבונה, או לרשות המוסמכת. לגבי חומר הנמצא בארץ ושהובא ברשיון,
הרשיון יינתן ללא כל קושי. אם הבונה עומד להביא חומר, אם יוכיח
שכבר התקשר עם מישהו בחו"ל על סנת להשיג את החומר, יקבל רשיון.
חמרים שמקורם אינו ידוע, על בעליהם יהיה להוכיח מנאין השיגום.
אשר לחמרים המובאים ע"י יבוא ללא תשלום, שר האוצר הודיע כי
בעתיד גם חמרים אלה ייצטרכו להימכר על פי רשיון.

הנדב ספיר:

בניה שבידי מוחר, העוסק בהבאת חמרים
בנין שלא בהקצבת מטבע זר, תהיה כמות

מסוימת של חמרי בנין, והוא ירצה להעמידם לרשות בניה שאינה נמנית
בין הבניות שלהן מקציבה הממשלה חמרי בנין. האם יכולים לחייב אותו
לסכור את חמרי הבנין עבור לבניות שעברן מקציבה הממשלה חמרי בנין?

מר ריטה:

עדיין לא מחייבים, אין זו רק שאלה

של חמרי בנין. בעייה זו עומדת
גם לגבי חמרים אחרים המובאים ע"י יבוא ללא תשלום, ועל כך טרם
החליטה הממשלה, עד עכשיו נהגו לתת רשיון בניה אם הוכח שהחמרים
ביבוא ללא תשלום, הובאו בדרך כשרה. אשר לעתיד, אינני יכול לאמר
עדיין דבר. אם מישהו מביא חמרים ע"י יבוא ללא תשלום שענין המטבע
אושרה מראש, אין כל ויכוח לגבי סתן ההרשאה. ההרשאה תינתן אם הבנין
מתאים, פחות או יותר, לבנייה בארץ. לפני שנה היה הסכם עם שר האוצר,
שהחמרים אשר יובאו ע"י יבוא ללא תשלום, אין רשות להחרימם לבניות
אחרות, השנה עוד, לא החליטו על כך. עד כמה ששר האוצר דיבר על כך
בכנסת, הוא אמר שגם חמרים אלה יעמדו תחת פיקוח.

נשאלה השאלה, כמה הבטחון שהצו יצליח.

אנו מקווים שהוא יצליח. אני יכול רק להודיע לכם, כי כבר נעשו
סידורים עם האגף לפיקוח ובקרוב תתחיל הביקורת. אנו מקווים שהדבר
יצליח.

עשו כאן ניתוח הצו והגיעו לידי

מטקנה, כי 80% ממילא פטורים מקבלת רשיונות. לפי הטבלא שהבאתי
לפניכם לפני שבוע, רק 50% אינם צריכים להוציא רשיונות בנייה,
אך הם עומדים תחת פיקוח. דוקא אותה בנייה העומדת מחוץ לפיקוח,
מקבלת חמרים בהקצבה.

נשאלה שאלה מי יכול להיות קבלן.

אמנם שאלה זו אינה קשורה בצו הנדון, אך היות וגם היו"ר הסביר
שאתם מתעניינים לא רק בצו, אלא בבנייה בדרך כלל, השאלה הזאת
עומדת על הפרק. המצב כיום בארץ הוא כזה שכל אחד יכול להיות קבלן.

אם אינו מקבל חמרים בהקצבה, הוא יכול להשיגם בשוק השחור ולמכור אח"כ את הדירה לפי מחירי השוק השחור. העניין קשור גם עם טיב הבנייה, הוקמה ועדה משותפת עם אגודת האינג'ינרים, אשר תקבע מי יוכל להיות קבלן, וזה יתקבל כחוק. אנו יושבים עם מכון התקנים, אגף האינג'ינרים ואגף הבנייה ומעבדים תקן לטיב החמרים, למרות שהחוק לא אושר עדיין בכנסת, אם החמרים לא יתאימו לסטנדרטים המוצעים ע"י מכון התקנים, או שלא נקציב חמרים לאותו מפעל, ואולי גם נסגור אותו.

הם אי-אפשר לקבוע ברשיון הבנייה שאסור לקנות חמרים מאותו בי"ח

היו"ר מ. בנשוב:

שאינו מייצר לפי התקן?

הדרך הזאת אינה מעשית, על כל פנים, הועדה הנ"ל מחולקת ל-3 ועדות משנה

מר ריטה:

שמשתתפים בה בעלי מקצוע מאגף הבנייה, גם אני מסתתף באחת מהן. נביא הצעות הן כמובן טיב החמרים, הן כמובן הפיקוח על טיב המוצרים וגם בענין הסטטוס של הקבלן, המהנדס וכו'.

גם בענין החסכון, אנו עומדים בקשר עם המועצה המדעית ועם אגודת האינג'ינרים. אנו רוצים לחסוך בחמרים גם ע"כ שנחייב את הבנייה הכללית לקבוע מידה אחידה לחלונות ודלתות.

אני עובר לשאלותיו של חבר הועדה

בז'רנו, הוא טען שאין בצו הסבר מספיק לשם מה הוצא. בצו לא צריך להיות הסבר כזה, אני חושב שכבר הסברתי זאת כמיטב יכולתי.

בשאלה השאלה, למי יוקצבו חמרי בנין.

אני קובע מה שהיה בשנה שעברה, גם בשנה שעברה לא הוקצבו חמרים לבנייה המיועדת למכירה חפשית, אם לא היה ידוע מראש עבור מי הדירה נבנית. בדרך כלל, הפרינציפ להקצבת חמרים הוא: לא לבונה מקציבים חמרים, כי אם לצרכן. אשר לעתיד, אם יהיו משקיעים שיהיו מוכנים להשקיע דולרים בארץ לשם בנייה באותו העריף שהממשלה קובעת, באשר אותה.

היתה שאלה, אם נתינת הרשאה קשורה

בהקצבת חמרים, היא אינה קשורה בהקצבת חמרים.

בקשר למשפט שהתנהל ביחס להקצבת חמרי

בנין, המשפט הובא בצורה זו כאילו יש הפליה בין אזרח לאזרח, ישנם כאלה המקבלים חמרי בנין בהקצבה, וישנם כאלה שאינם מקבלים. את המשפט הגישו קבלנים הנוגים דירות למכירה. אמרנו במשפט שאיננו יכולים להקציב חמרי בנין לקבלנים הנוגים דירות למכירה, מבלי שנדע מראש את רשימת המשתכנים, אם תינתן לנו רשימת המשתכנים ונסא כי מצב דיוורם הנוכחי מחייב את הבנייה, נקציב את החמרים. הועמדה השאלה, אם נדקנו את מצב דיוורם של המשתכנים בשיעור הוותיקים. על כך ניתנה התשובה: לא נדקנו הסברנו, ואני רוצה להסביר גם לכם: כל הארגונים, כולל העיריות, קיבלו רשות, כסף ומשכנתאות לבנין מספר חדרים, והוסכם שהם יקבעו מי הם המועמדים. קשה לנו לבדוק במקרים אלה את מצב דיוורם של המשתכנים, ביחוד קשה הדבר בקיבוצים. בבית המשפט אמרתי: כל קבלן שירצה לבנות בית למכירה ויפנה אלי בבקשה להקצבת חמרים, ראשית כל אבדוק את הדירות מבחינה טכנית. אח"כ אבקש את רשימת המשתכנים, ואם יווכח שהם זקוקים לדירות, החמרים לכך יוקצבו. אם יווכח שאנשים אלה אינם זקוקים לדירות, החמרים לא יוקצבו. בית המשפט קיבל את טענתי זו, הקבלנים הצהירו שהם מבטלים את הערעור, והמשפט חוסל.

ש. פרלשטיין:

לגבי שיכון וותיקים בעיריות אתה
מוסר את סכומך למוסד אחר?

מר ריטה:

אנו הודענו כי אגף הבנייה לא ראה
הסדר זה כהסדר טוב, אולם הוא הוחלט
בכנסת עוד בשנת 1950, כאשר אגף הבנייה לא היה קיים. זו היתה
התחייבות מצד הכנסת, אילו בית המשפט היה קובע שהכנסת לא היתה
רשאית להחליט על כך, והיה מסיל על אגף הבנייה לבדוק את מצב דיוורם
של המשתכנים בשיכונים השונים, היינו מקבלים זאת. אנו נגמור את
הסריה הנוכחית של שיכון הוותיקים, מבלי לבדוק את מצב דיוורם של
המשתכנים, אך בעתיד לא יהיה דבר כזה.

חבר הכנסת שוסטק שאל, מה היא הערובה
שהציבור לא יקופח. כל מי שאינו מקבל לפי רצונו ולפי דעתו, חויב
עצמו כמקופח. הסברתי כבר את השיקולים אשר ידריכו את הרשות המוסמכת
להחליט בעניין זה. נוסף לכך ישנו כצו גם סעיף ביחס לערעורים. כל
מי שיראה עצמו כמקופח ע"י אי-סמך הרשאה לבנייה, תהיה לו אפשרות
לערער בפני ועדת ערעורים. ועדת הערעורים תהיה ועדה ציבורית שתכריח
ימונו ע"י שר המסחר והתעשייה. ברור שהועדה הזאת לא חוכל להחליט,
היא תוכל רק להגיש את חוות דעתה, והמנהל יבדוק שנית ויקבע סופית.

חבר הועדה וילנר שאל, מה הם האחוזים
של החמרים המוקצבים ביחס לכמות הכללית שמשתמשים. סתוך החומר
הסטטיסטי שהבאתי, מתבררנה השאלות מסוג זה.

אותו חבר ועדה שאל, מדוע לא נקבע
בחוק העונש שיוטל ^{על} המפיר אותו, ראשית, אין זה חוק; שנית, נאמר
כי העובר על צו זה ייענש לפי החוק שהצו מתבסס עליו.

נשאלה השאלה, אם בדרך כלל ישנה תכנית
בנייה. ישנה תכנית בניה המבוססת על הצרכים הרחופים ביותר שהארץ
זקוקה להם. התכנית הזאת הוגשה לשר המסחר והתעשייה, והיא משתלבת
בתכנית הכללית של היבוא והצריכה בארץ והיא נמצאת בטיפולנו. התכנית
כוללת את כל הבנייה החיונית בארץ: בסחון, שיכונים עולים, מבנים
חקלאיים, מבנים לתעשייה, בנייני ציבור, בנייני בריאות וכן הלאה.
היא כוללת בחי חרושת וגם בנייה פרטית למכירה. כבר אמרתי, כי כל
מי זקוק לבנייה, יקבל את ההרשאה לכך. הבנייה הפרטית למכירה
לא תקבל השנה חמרים בהקצנה, היא תבוצע רק באמצעות יבוא ללא תשלום.
תכנית הבנייה שהוגשה עוברת את ה-2 מיליון יחידות דיור. יתכן שיחולו
בה שינויים, התכנית מבוססת על שימוש ממלט מקומי בלבד. תכנית בניית
הדירות מבוססת על 20 אלף יחידות דיור.

אני עובר לשאלותיו של יו"ר הועדה.
הוא שאל: מדוע בנייני הממשלה הם מחוץ לחוק? כבר עניתי שהם אינם
מחוץ לחוק, הם רק מחוץ לחובת הוצאת הרשאה. בדרך כלל, העיריות
אינן יכולות להרשות לעצמן לבנות ע"י השגת החמרים כיבוא ללא תשלום.

ש. פרלשטיין:

עיריית חל-אביב, למשל, נוהגת בזמן האחרון למכור טרקטור לחו"ל ולקבל

תמורתם חמרי בנין.

מר ריטה:

עד כמה יאני יודע, לא מרשים למכור טרקטור לחו"ל. נחוץ לקבל רשיון גם

לשם מכירת בנינים לחו"ל.

מ. חזני:

האם אין להניח שעירייה קונה חמרי בנין בשוק השחור?

מר ריטה:

יתכן שישנה גם מקרים כאלה. לא כל חמרי הבנין מתחלקים ע"י אגף הבנייה. ישנם

חמרים הנמצאים תחת פיקוח אגף הבנייה ורק לגבי המכיר. מטרתו של הצו הנה להבטיח את שני הדברים. החוק הקיים לא היה חל לא על הממשלה ולא על העיריות; מכיון שהצו הנידון מבוסס על החוק הקיים, הוא אינו חל על שני הגופים האלה. אני קובע שלא הממשלה ולא העיריות בונות את מבניהן באמצעות חמרים הנקנים בשוק השחור. עי"כ שלא תהיה אפשרות למכור חמרי בנין בשוק השחור, העיריות גם לא תזדקקנה לכך, כי ההקצבה תהיה גדולה יותר.

בשאלה השאלה, אם אדם ממלא את כל המוטל עליו לפי החוק, האם הוא מקבל רשיון? - כן. אם מגיש הבקשה כבר החל בבנייה, הוא מקבל את הרשיון במשך 48 שעות. אם זו בנייה חדשה, הבקשה עוברת לטיפול, וישנן הוראות פנימיות הקובעות את מכתיומו הזמן שהפקידות יכולה לטפל בבקשה. אם זו בקשה להקצבת חמרים, הגשת הבקשה אינה קשורה ברשיון הבנייה מצד העירייה. אם זו בנייה באמצעות יבוא ללא חסלום, הוא צריך להגיש את רשיון העלייה ואת הוכחה ההתקשרות להשגת החמרים.

אמסור כמה נתונים סטטיסטיים בשנת

1951 בנו בארץ בס"ה 94 אלף חדרים, המשתרעים על שטח של 2,120,000 מ"ר. מספר זה מתחלק ל-57 אלף חדרים ו-37 אלף צריפונים, בדונים ופחונים, מלבד זאת נבנו 773 מפעלי תעשייה, המשתרעים על שטח של 123,000 מ"ר; 1189 בחי עסק ומסחר, המשתרעים על שטח של 44 אלף מ"ר; 2360 חדרים ציבוריים, המשתרעים על שטח של 56,500 מ"ר. מספר זה כולל גם את החדרים הציבוריים שנבנו בחוץ המעברות; 204 חדרי הארחה על שטח של 4800 מ"ר. לא אוכל למסור מספרים על שני הסעיפים הבנויים החקלאית בתור מסק חקלאי, ועבודות ציבוריות. הבנייה מסתכמת ביחד ל-2,400,000 מ"ר ויחד עם שני הסעיפים האחרונים יכולה להגיע 'קרוב ל-3 מיליון מ"ר.

אמסור על היבוא במספרים עגולים:

בסך הכל הובאו חמרי בנין בסכום של 20 מיליון דולר, מזה 25% כלומר, חמישה מיליון דולר, ביבוא ללא תשלום.

בהתחלת שנת 1951 עוד הביאו מלע

מחו"ל והוקצב לכך מטבע זר. המלט חולק ע"י "נשר" גם לבנייה ובמחיר רשמי. בסך הכל הובאו מחו"ל 150-170 אלף טון מלט ע"י הקצבת מטבע זר. 73 אלף טון מלט הובאו באמצעות יבוא ללא תשלום.

המספרים הללו אינם כוללים את המבנים

הצבאיים של משרד הבטחון, אך כוללים את הדיור. ברצוני לציין כי כי השיכונים שייבנו ע"י צבא הקבע או העיריות יהיו חייבים בצו בניה. רק המבנים שייבנו עבור הממשלה או עבור העיריות לא יהיו חייבים בצו הרשאה.

חלוקת הרשימות לבנייה לא תהיה

לפי אחוזים, כי אם לפי הבנייה במציאות.

נישאלה השאלה, מי קובע את הבנייה של בתי חולים ונתי ספר. אם, למשל, "הדסה" בונה בית חולים בירושלים, הוא אינו נכלל בתכנית הבנייה. היא חקבל אישור לבנייה ולהנאח החמרים רק בכמות הדרושה לפי התכנית.

לגבי השאלה, איך מחלקים החמרים לחברות השיכון, כבר אמרתי כי חברות השיכון כחור שכאלה אינן סופיעות כגורם לקבלת חמרים. המשתכן מקבל את החמרים. עד כמה שאני יודע, אגף השיכון של הממשלה מנהל מו"מ עם חברות השיכון למסור את ביצוע העבודה לידו.

כמה חמרי בנין הנאחם בחשבון כהקצבה לשיכון העממי?

ס. חזני:

אינני יודע אם אוכל לענות על כך. איני יכול לפרסם כאן מספרים אינם מוחלטים.

מר דיטש:

איך מחלקים את חמרי הבנין?

היו"ר ס. בנטוב:

קודם כל, הם מחלקים לסעיף תעשייה וסעיף שיכונים. בחוך סעיף התעשייה ישנו תור ובחוך סעיף השיכונים ישנו תור.

מר דיטש:

מי היא הרשות המוסמכת המחליטה כמה חמרים מוקצבים לתעשייה וכמה לשיכונים?

היו"ר ס. בנטוב:

השר. התכנית הוגשה לממשלה. אשר לחלוקת החמרים בסעיף התעשייה, קודם

מר דיטש:

כל, דן על כך מרכז ההשקעות ואגף הבנייה מחליט. אם יש צורך להרחיב מפעל קיים, אם חמרי הבנייה דרושים לשם הגברת הייצור, אגף הבנייה דן ומחליט על כך בהתחשב עם הנתונים.

אשר לשיכונים, יש צורך להגיש את רשימת המשמכנים ונותנים את ההרשאה לפי דחיפות הצורך. אם יהיה כסף לבניית שיכונים פרטיים, חברה זו או אחרת רשאית להביא חמרים לבנייה שאושרה מראש עבור צרכנים שאושרו מראש.

אני מציע שהחברים אשר ברצונם להציע הצעות, יביאו את הצעותיהם בכתב

היו"ר ס. בנטוב:

לישיבה הבאה.

בזמנו העבירו אלינו לשם דיון את בעיית חלוקת הסכום. אני מציע למנות ועדת משנה קטנה אשר תברר את הבעיה ותביא את מסקנותיה. אני מציע להרכיב את הועדה מהחברים: לביא, וילנר והרלשטיין.

מה עם הועדה לחוק החקניתי?

הועדה פועלת במלוא המרץ. אני חושב שנוכל להביא את החוק לוועדה זו

ב. אזניה:

בישיבה הבאה או בישיבה שאחריה.